

GENÇLİK OLAYLARINI KANLI BİR NİTELİĞE BÜRÜNDÜREN, BURJUVAZİDİR

Son gençlik olayları ile ilgili olarak Ankara televizyonunda yapılan açık oturumun özeti.

Behice Boran – Bence bu son günlerde bilhassa kınanan ve hakkında tedbir alınması ısrarla istenen bu kanlı, dögüşmeli “gençlik olayları” denen ortam istenerek yaratılmıştır. Böyle olduğu için de şimdi böyle kınamalar, tedbir istemeler bana pek ciddi görünmüyor Gençlik hareketlerinin iki yanı var, onları birbirinden ayırmak lâzım. Gençlik hareketleri Türkiye’nin bağımlı durumda olmasından, bozuk sosyal düzenden doğan huzursuzlukların, sorunların neticesi olarak beliriyor. Ve bu durumların düzelmesini istiyor Emperyalizme karşı çıktığı, bozuk düzene karşı çıktığı ölçüde desteklenir ve ben desteklerim. Ve bunlar devam edecektir. Ama, şimdi şikâyet konusu olan ve tedbir alınması istenen böyle baskınlar, vuruşlar, kaçırımlar v.s. bu ortam kanaatimce -tekrar ediyorum- istenilerek yaratılmıştır. Ortada 17 tane genç ölüsü var. Onun kadar, belki daha da fazla yaralanmalar var. Ve bunların hiçbirinin faili bulunamıyor. Olmaz böyle şey! Güvenlik kuvvetleri ve örgütleri bu derece beceriksiz değildir. Ve adi vakalarda pek alâ failerin bulunduğunu görüyoruz. Demek ki, bu adeta devam edilsin isteniyor. Diğer taraftan mütemadiyen burada sol gençlerin beyanlarından, örgüt ve hareketlerinden bahsedildi. Ama, komando örgütleri ve kampları diye bir olgu var. Onun üzerinde durulmuyor. Kanunlara aykırı olarak kamplar kuruluyor, eğitimler yapılıyor ve 17 tane ölü listesine dikkat ederseniz, çoğu sol devrimci denen kanattandır. Ve halen, şu anda bugün hangi öğrenci yerleri işgal altındadır diye sorarsanız -yurt, fakülte, akademi olarak- ve kimlerin işgali altındadır diye sorarsanız bunlar komando denilen birliklerin, grupların işgali altındadır. Binaenaleyh böyle geceyarıları camlar kurşunlanarak sokaklarda dolaşılıyor. Yok Dil-Tarih’in önünde açlık grevi yapan gençlerin çadırı yakılıyor, kurşunlanıyor ve bütün bunların bu komando denilen gruplar tarafından yapıldığı gazetelerde yazılıyor. Ve bunlar hiç takip edilmiyor, bu kamplar kapatılmıyor. Atatürk öğrenci yurdu Mayıs’tan beri işgal altında. Atış talimleri yapıldığı gazetelerde çıkıyor. Hiçbir şey yapılmıyor. Ve bunların üzerinde durmadan, mütemadiyen sol denilen, devrimci kanat denilen gençlerin beyanları üzerinde durmak, en azından bir haksızlık oluyor. Ve bu ortam istenilerek yaratılmıştır. Ve iki amaç güdülmüştür. Birincisi, “efendim, ne yapalım demokrasi var, işte demokraside kanatlar olur, bunlar da icabında çarpışır, işte nümayişlerde ölen olur” gibi bir tavır takınan iktidar sol ve devrimci kanadı sağcı kanada kırdırma yoluna gitmiştir. İkinci bir amaç da -anladığım kadarıyla- birkaç seneden beri sözü edilen ve şimdi Meclislere getirileceği yeniden tazelenen baskı şiddet kanunlarını, Anayasa özgürlüklerini kuşa çevirecek faşizan kanunlarını, kamuoyuna kabul ettirmek için uygun bir ortam yaratmak, ortalığı velveleye yakmak, şu huzur bozuluyor, şu oluyor, bu oluyor, bu kanunlar

kabul edilsin demek. Böyle iki amaçla bu ortamın oluşmasına müsaade edilmiştir. Diğer taraftan öyle anlaşılıyor ki, iktidarın dışında da Demirel'siz ama aynı nitelikte demir ökçeli bir iktidarı oluşturmak isteyen üniformalı veya üniformasız bilmiyorum ne düşünüyor, bazı çevrelerde gene bu ortamı istismar ederek kamuoyunu heyecanlandırmak ve böyle bir daha açık teröre dayanan, daha faşist nitelikte bir yönetime gitmek için bir ortam hazırlanmak isteniyor. İşte komünistlik, bölücülük falan bu iddialar da aynı gerekçedir. Bir memlekette gençlik hareketleriyle bilmem halk savaşlarına öncülük edildiği, oluşturulduğu, ihtilâller başlatıldığı görülmemiştir. Bu biçim olaylar büsbütün yapısal bir takım nedenlerden gelir ve daha yapısal güçlere dayanır, işgal olaylarıyla olmaz bunlar. Müsaade ederseniz hemen bitiriyorum. Yani bu tarihin neticesinde bence tedbir nedir sorusu biraz havada kalan bir sorudur. Hiç olağanüstü tedbirlere gitmeden, yeni kanunlara filân başvurmadan bugünkü kanunlar çerçevesinde ve bugünkü teşkilât ile pekâlâ bu katillerin kimler olduğu bulunup ortaya çıkarılabilir. Silah kaynakları nelerdir? Kimler temin ediyor, onun üzerinde durulmuyor. Ve silâh temin eden kaynaklar bulunup tesbit edilebilir. Ve bu anlamda bu önlenebilir, olağanüstü tedbirlere, kanunlara lüzum yoktur. Anayasa dışına zaten çıkmakta olan iktidarın ve politikasının bu yöne gitmesine hiç lüzum yoktur. Anti-emperyalist bir mücadele olarak emperyalizme karşı bir bağımsızlık mücadelesi olarak, bozuk düzene karşı bir mücadele olarak o devam edecektir. Onun devam etmemesi için bu durumların değişmesi lâzımdır. Son olarak şu noktaya da işaret etmek isterim. Şüphesiz, silahlı çatışmalara şiddetle karşı çıkarız. Ama hal, her hal ve şartta durum ne olursa olsun katiyen şiddet kullanılmaz, silah kullanılmaz diye bir kural yoktur. Mesele insanları silah ve şiddete başvuracak durumda bırakmamaktır. O zorunlulukta bırakmamaktır. Öyle durumlarda zorunluluk hasıl olursa insanları icabında silah ve şiddet de kullanır.

Yönetici Oktay Ekşi'nin, gençlik hareketlerinde Maocu bir nitelik bulunduğunu iddia eden Feyzioğlu'nun Taşer ve Yalçın'dan esinlenerek sorduğu soruya Behice Boran şöyle cevap vermiştir:

Doğrusu, Maocu bir yanı olması bir dış bağlantısı olduğu anlamına gelmez. Hem demokrasi diyoruz, batı demokrasilerini örnek alacağız diyoruz, hem de Maocudur, Marksisttir filândır diye suçlamalara gidiyoruz. Bu olmaz, irtibatı daha maddi ve delillere dayanarak isbat etmek gerek, yani sırf bir fikir benzerliği var diye bir irtibat iddia edilemez. Kaldı ki sağcı kanadın irtibatı hakkında basında daha çok delil çıkmıştır.

Turhan Feyzioğlu'nun, Anayasanın sınıf mücadelesini yasakladığını ve Ceza Kanununun 141 ve 142. maddelerinin Anayasaya aykırı olmadığını iddia etmesi üzerine, karşılıklı tartışmalar olmuştur. Behice Boran, Anayasa Mahkemesinin 141 ve 142. maddeleri, Anayasanın komünizmi yasakladığı gerekçesine dayanarak değil, daha başka gerekçelere dayanarak iptal etmemiş olduğunu belirtmiştir. Feyzioğlu iğrenç kelime oyunları ile TİP'in komünist olduğunu ve komünizmi de Anayasanın yasakladığını iddia etmiş, fakat "hür demokratik rejimden yanayım" diye demagoji yapmasına rağmen, kendisinin dördördürlük bir faşist olduğunu ortaya koymuştur. Bunun üzerine Boran:

- Efendim, hür demokratik diye söylediğiniz rejimin iktisadi temelini soruyo-

rum. Kapitalizm dememek için demokrasi kelimesinin arkasına sığınıyorsunuz. Sistemlerden bahsetmiyorsunuz, demiştir.

Biz İşçi ve Emekçi Sınıfların Hürriyetini Savunuyoruz

Feyzioğlu'nun sosyalist düzende işçi ve köylüler dahil herkesin esir olduğunu iddia etmesini, Boran:

Sizin demagojiniz o. Ben işçi ve emekçi sınıfların hürriyetini diyorum. İşçi ve emekçi sınıfları ise milletin büyük çoğunluğudur. Sizse azınlığın, diyerek cevaplandırmıştır. Hürriyetin sadece kanunların menetmemesi demek olmadığını, ekonomik bakımdan imkân sahibi olmak anlamına geldiğini söylemiştir. Kapitalizmde işçinin ve köylünün maddi imkânı olmadığı için, kanunda tanınmış olmasına rağmen, eğitim ve seyahat hürriyetinden yararlanamadığını belirtmiştir.

Oktay Ekşi'nin gençlik hareketlerinin milli bütünlüğü zedeleyip zedelediği konusundaki soruya B. Boran şöyle karşılık vermiştir.

Efendim, dolayısıyla buna cevap verdim. Bir memlekette olan halk savaşı, ihtilâl hareketi gençlik olaylarıyla başlamaz, gençlik olaylarından doğmaz. Yapısal sorunlardan, bozukluklardan gelir. Bu olmaz, dünyanın hiçbir yerinde bir ihtilâl hareketine, bir halk savaşına, bir anti-emperyalist mücadeleyi başarıya ulaştıracak bir harekete gençlik hareketinin, örgütlerinin öncülük ettiği, onların başardığı görülmemiştir. Memlekette zaten sınıf ayrımları var. Esasen sınıf mücadelesi var. Deniliyor ki, Anayasa yasaklıyor. İhtilâlden sonra en büyük sınıf mücadelesi aracı grevdir ve grev hakkını Anayasa tanımıştır. Sınırsız tanımıştır grev hakkını.

Boran Anayasanın komünizmi yasakladığı yolunda hiçbir açıklığın olmadığını belirterek bugün Türkiye'de mutlu bir azınlığın hâkimiyeti olduğunu ve bunun Anayasaya aykırı olduğunu söylemiştir. Feyzioğlu'nun "Komünist değiliz demenizi bekliyoruz, siz komünist olduğunuzu söyleyemezsiniz" yolundaki demagojik iddiasına karşılık Behice Boran:

Demiyeceğim... Ben, kendimin, Partimin bu memlekete neler yapılmasını istediğimiz, neler yapacağımızı, iktidara gelirse, açık-seçik söylüyorum. Buna ne lâkap takarsanız takın, ne etiket takarsanız takın. Programımız açıktır, ortadadır, söylevlerimizde, radyoda yapılan konuşmalarda, bildirilerimizi her zaman açıklıyoruz. Siz ne ad takarsanız takın, biz bununla hiç alâkadar değiliz. Biz işçi ve emekçi sınıfları ağırlığını koymak için memleket politikasına, çalışıyoruz. İktidarı için çalışıyoruz. Ve biz iktidara geldiğimiz zaman milletin büyük çoğunluğunu teşkil eden işçi ve emekçi sınıfların demokrasisi, mutluluğu olacaktır.

Feyzioğlu liderliğindeki, faşist politikacılar açık oturum boyunca, Türkiye İşçi Partisi'ne karşı bir provokasyon hareketi yürütmüşlerdir. Genel Başkan Boran, açık oturumdaki tutumuyla, Türkiye İşçi Partililerin, burjuvazinin anti-komünizm konusuna ve faşist suçlamalarına, dün olduğu gibi bugün de, pabuç bırakmayacaklarını bir kere daha göstermiştir.

Nitekim, Aydın Yalçın'ın, "Bizim Radyo"nun bir yayınından bahsederken, "Yalnız, sayın Boran'ın arkadaşı olan Zeki Baştımar, Türk Komünist Partisi..."

sözlerine Boran:

– Ben kendisini tanırım. Arkadaşı filan diyerek neyi telmih etmek istiyorsunuz?

diye cevap vermiştir. Bunun üzerine, oyununun bozulduğunu anlayan Aydın Yalçın gerilemiş ve özür dilemek gereğini duymuştur.

Daha sonra diğer konuşmacılar arasında geçen tartışmalar yeniden Feyzioğlu'nun suçlamalarına dönüşmüştür. Feyzioğlu, Türkiye'de Marksistlerin Kürtçülük yaparak, kongrelerde, yayınlarda ve afişlerde halkların özgürlüğünden bahsederek bölücülük yaptığını ileri sürmüştür. Bunun üzerine Behice Boran Türkiye'de halklar meselesini açıklamak için ısrarla söz istemişse de yönetici Oktay Ekşi "Sayın Boran'dan özür dilemeye mecburum, vaktimiz yok" diyerek söz vermemiştir.

Emek, Sayı 8, Ocak 1971